13/09/2020

Одступање од бога: главни разлог

Зашто људи одступају од Бога, Цркве и вере? Митрополит Антоније (Паканич) објашњава.

Одступање од Бога не дешава се одједном. Ово је последица недовршеног процеса богопознања, постепена (у почетку у малим стварима) лажна усмереност према постизању циља. Ово је нека врста препређеног самољубља.

Човек, који се приближава Богу истовремено је погођен Божијом љубављу и никада је неће заменити за било каква земаљска задовољства.

Сва одступања која се јављају из једног или другог спољног разлога упућују на један једини унутрашњи разлог: недостатак вере у Бога. Праве вере, која прожима све биће, а не оне, површне фантастично-романтичне. Вера је рад на себи до краја свог живота. Ово је стално, свакодневно бирање добра, свесно одбацивање зла и греха. Вера је и одмор и напоран рад.

Ако неко напусти Цркву, напусти веру, жалећи се на ране које је задобио у Цркви, значи он је веровао у људе, а не у Бога.

Уздање у људе, а не у Бога, неиспуњена очекивања заиста могу дубоко рањавати. Али кривица је на човеку и његовом поносу.

Човек мора да се промени самостално, а ово је болан процес. Стога многи бирају „лакши“ пут. Они не гледају на своје слабости, него пажљиво испитују слабости својих суседа. Али то само погоршава ситуацију. Ране које се не лече, могу довести до гангрене.

Људи се никада неће променити да нам удовоље, никада неће да испуне наша очекивања. Чак ни најбољи од људи. Очекивања увек рађају безнађе и патњу. И воде до роптања.

Одступање од Бога је роптање против Њега и тежак грех. Он паралише, убија душу, по правилу скривајући се иза потраге за највишом правдом.

Ниједан спољни разлог не може да постане препрека на путу ка Богу, већ само наше страсти. И нема смисла да кривимо некога, тражимо кривце у прошлости или садашњости.

Човек мора да преузме одговорност за свој живот на себе и искрено призна да још увек нема истинске вере у души, да је све ово време плутао током, механички се кретао, веровао само формално, попуштао себи.

С овим признањем започеће раст вере која није лицемерна. Није ужасан само грех, већ непокајани грех.

Ало човек жели да напусти Цркву, веру, то је сигуран знак да Господ није постао средиште његовог живота, његов Господар и Темељ.

Кућа је била саграђена на песку, и први снажни ударац ветра одмах ју је срушио.

Извор: pravlife.org

— spc.rs